

При виявленні помилок, або безпідставного користування податковим кредитом за результатами внутрішнього аудиту, особа яка відповідає за бухгалтерсько-аналітичну роботу виправляє помилки самостійно з заповненням уточнюючої декларації з ПДВ за період в якому було виявлено помилку.

Якщо при перевірці податкових декларацій виявлено зобов'язання по сплаті податку на додану вартість необхідно перевірити чи повністю перераховане зобов'язання до бюджету і чи вчасно без порушення встановлених строків перераховані ці суми. Для того, щоб це з'ясувати необхідно перевірити розрахунковий рахунок підприємства. При перевірці розрахункового рахунку слід звернути увагу, чи були списані кошти з розрахункового рахунку, чи не були вони повернені підприємству у зв'язку з невірним зазначенням реквізитів отримувачу [4].

Результати своєї роботи служба внутрішнього аудиту відображає у звіті, який надає можливість звернути увагу керівництва на відповідну проблему; також наводяться рекомендації щодо покращення діяльності підприємства, та запобігання порушень у майбутньому. Щоб досягти намічених цілей, звіт не варто перевантажувати зайвими подробицями. Він має бути чітким, точним, зрозумілим і своєчасним. Стандартної форми для звітів внутрішніх аудиторів немає і, ймовірно, ніколи не буде через багатогранність об'єктів перевірки, відмінності у здібностях та інтересах керівників.

Проведення і своєчасне застосування працівниками внутрішнього аудиту дозволяє запобігти можливим фінансовим санкціям перевіряючи органів у майбутньому.

Література:

1. Закон України “Про податок на додану вартість” №168/97 від 03.04.97р. (зі змінами та доповненнями).
2. Бухгалтерський облік та оподаткування: Навч. посібник/ За ред. Р.Л.Хом'яка , В.І.Лемішовського. – Львів:Бухгалтерський центр „Ажур”, 2008. – 1112с.
3. Контроль і ревізія. Навч. посібник. Нормативно – практичні матеріали. – 3 – е вид., перероб. і доп. – Львів: Національний університет „Львівська політехніка”, „Интеллект - Захід”, 2004. – 328 с.
4. Вісник податкової служби України: грудень 2008, №46-47.
5. Аудит: Навч. посібник /Л.М. Полякова, М.В. Корягін, В.І. Воськало, В.М. Чубай – Серія «Дистанційне навчання». № 21. – Львів: Видавництво Національного університету «Львівська політехніка», 2004. – 248 с.

Жолнович Т. І.

студ. гр. ОА-51

Національний лісотехнічний університет України

Науковий керівник – Лебедевич С. І.,

доктор екон. наук, доцент кафедри обліку і аудиту

ОСОБЛИВОСТІ ПРОВЕДЕННЯ АУДИТУ ОСНОВНИХ ЗАСОБІВ

На сьогоднішній день аудит як вид контролю є необхідним та обґрунтованим, оскільки володіння достовірною інформацією - передумова успішного функціонування суб'єктів господарювання.

Так як роль основних засобів дуже важлива на кожному підприємстві, то і їх аудит є важливим етапом перевірки звітності підприємства.

Облік основних засобів зазнав кардинальних змін, що в основному вплинуло на процес аудиту, особливості, його здійснення та підбиття підсумків.[4] Оскільки специфіка аудиту основних засобів пов'язана із певними особливостями, практика показує, що існує потреба вдосконалення послідовності проведення аудиту основних засобів.

Метою аудиту основних засобів є об'єктивний збір і оцінка свідчень про економічні дії і події з необоротними засобами з метою встановлення ступеня відповідності цих тверджень прийнятим нормам податкового і бухгалтерського обліку та надання результатів перевірки зацікавленим користувачам.[2]

Із введенням П(с)БО 7 «Основні засоби» та П(с)БО 8 «Нематеріальні активи» відбулося різке розмежування бухгалтерського та податкового обліку. Тому суб'єктам господарювання треба вести окремо податковий облік основних засобів, призначений для встановлення бази оподаткування прибутку, і бухгалтерський облік, метою якого є надання користувачам для прийняття рішень повної, правдивої та неупередженої інформації про наявність, стан основних засобів та їх рух.[1]

Під час проведення аудиту основних засобів виникає потреба його планування, розподілу перевірки на кілька етапів та досягнення на кожному з них поставлених цілей. Аудит основних засобів включає три послідовні етапи: підготовчий, основний та заключний.

На підготовчому етапі аудиторської перевірки при загальному ознайомленні з суб'єктом господарювання аудитор з'ясовує склад основних засобів, їх види, рівень забезпеченості підприємства основними засобами, ступінь їх зносу, місцезнаходження, матеріальну відповідальність за них, їхні технічні характеристики. Отримана таким чином інформація на початку перевірки дасть змогу аудитору отримати загальне уявлення про організацію обліку основних засобів на даному підприємстві й допоможе визначити питання, яким із них необхідно приділяти особливу увагу.

Для забезпечення належної роботи аудитор складає Програму аудиту основних засобів. Програма проведення аудиту проектується за окремими стадіями та етапами перевірки, що є взаємопов'язаними між собою і доповнюють один одного.

Важливим завданням є оцінка надійності внутрішнього контролю і внутрішнього аудиту (якщо такий є) основних засобів у клієнта

Головний етап аудиту полягає в контролі оцінки основних засобів, встановленні їх належності, перевірці достовірності облікових записів за основними засобами і залишків за ними у балансі, перевірці правильності нарахування зносу основних засобів і визначенні витрат на їх ремонт.[1]

Аудит основних засобів починають з перевірки за фактом. Особливу увагу приділяють попереднім матеріалам інвентаризації, документальним свідченням проведення консервації та монтажу основних засобів, актам інвентаризації орендованих, а також розукомплектованих основних засобів. Для аудитора важливе значення має встановлення власника основних засобів суб'єкта господарювання, оскільки від цього залежить, чи відображаються вони в балансі чи на позабалансових рахунках. Слід також перевірити правильність віднесення об'єктів до груп основних засобів, правильність їх визнання відповідно до визначених законодавством критеріїв.

Особливу увагу аудитор приділяє шляхам надходження основних засобів на підприємство, адже саме від них залежить вартість, за якою об'єкти зараховуються на баланс.[2]

Значної уваги при аудиті заслуговують операції з переоцінки основних засобів. При перевірці правильності проведення та відображення в обліку результатів переоцінки необоротних активів аудитор має перевірити, чи проводилась переоцінка об'єктів на дату балансу.[4] У зв'язку з тим, що П(с)БО 7 не встановлює процедури переоцінки, не встановлює осіб, котрі повинні її здійснювати, не надає форми документа, в якому повинні відображатися результати переоцінки, ці питання повинні регулюватися наказом про облікову політику підприємства. Тому аудитор повинен спочатку визначити всі питання щодо переоцінки, які знайшли відображення в обліковій політиці клієнта, і перевірити фактичне їх дотримання.

Основними етапами аудиту орендованих основних засобів є: ознайомлення з договорами оренди, актами приймання-передачі; установлення виду оренди (фінансова чи оперативна); перевірка нарахування щомісячної суми орендної плати, а також вчасна її сплата; законність результатів інвентаризації, відображення в обліку операцій оренди, а також витрат, здійснених внаслідок поліпшення основних засобів, тощо.

Аудиторській перевірці також підлягають операції зі списання основних засобів. У процесі перевірки аудитор повинен встановити причину списання об'єктів основних засобів, законність і доцільність цих операцій, порядок ліквідації основних засобів, які стали непридатними, повноту оприбуткування корисних матеріалів, отриманих від ліквідації об'єктів.

При здійсненні перевірки основних засобів окремим пунктом з'ясовують правильність і точність розрахунку амортизаційних відрахувань, чи за цільовим призначенням їх використовують, який метод амортизації застосовує підприємство та закріплений наказом про облікову політику, чи є він ефективний. Аудитору, враховуючи великий вплив амортизації на показники фінансової і податкової звітності, необхідно уважно вивчити порядок нарахування амортизації у клієнта.

Крім перевірок, аудитор приділяє увагу використанню основних засобів з метою надання підприємству допомоги, розкриттю причин, які гальмують ефективне використання основних засобів, а також пошуку внутрішніх резервів збільшення виробничої потужності підприємства.[3]

На підсумковому етапі аудитор повинен узагальнити результати перевірки, зробити висновки та підготувати обґрунтовані пропозиції щодо усунення недоліків і використання виявлених резервів

Отже, можна зробити висновок, що аудит основних засобів дуже складний процес, а з огляду на постійні зміни в нормативних актах стосовно їх амортизації, класифікації тощо це ще й дуже важлива частина в загальному аудиті підприємства, так як може значно впливати на його кінцеві результати.

Література:

1. Кулаковська Л.П., Піча Ю.В. *Організація і методика аудиту: Навч. посібник. - 2-ге вид. - К., 2005. - 560с.*

2. Лебедевич С.І. *Курс аудиту: Аудит. Організація і методика аудиту. Екологічний аудит.: Навч. посібник. - Львів: Ліга-прес, 2007. – 1050с.*

3. Усач Б.Ф., Душко З.О., Колос М.М. *Організація та методика аудиту: Підручник - К., 2006295 с.*

4. Кругляк Б.С., Гуменюк А.Ф. *Аудит основних засобів промислових підприємств: методичний аспект. Бухгалтерський облік і аудит. № 7. – 2007р.*

Жук Ю. М.

Ст. гр. ОА-51

Національний лісотехнічний університет України

Науковий керівник – Падюка М. В.,

асистент кафедри обліку та аудиту

НЕОБХІДНІСТЬ РЕФОРМУВАННЯ СИСТЕМИ ОПОДАТКУВАННЯ В УКРАЇНІ

Спираючись на аналіз нормативно-правових актів можна зробити висновок щодо недосконалості існуючої системи оподаткування і зазначити такі основні недоліки:

– нестабільність податкової системи, адже часті зміни законодавства стосовно окремих податків негативно впливають на розвиток підприємницької діяльності;

– суто фіскальна спрямованість податкової системи, незначне виявлення регулюючої функції основних податків;

– значна кількість податків та цільових відрахувань, які мають сплачувати господарюючі суб'єкти;

– складність розрахунків окремих податків і відрахувань.

Існування цих недоліків у системі оподаткування зумовлено наступними причинами:

– недостатній досвід оподаткування підприємств в умовах ринкової;